

Mati.

Spisal A. Sever.

ozni jesenski veter je vlekel že nekaj dni strupeno in skeleče preko hišic v predmestju in vse je bilo kakor izumrlo. Tista ubožna domovja so se stiskala še bolj plašno nego običajno ob cesti, a na prostem ni bilo videti žive duše; le redkokdaj je priropotal kak voz doli iz mesta.

Nekaj malega je še bilo do adventa. Črez noč se je bilo nasulo snega iz oblakov toliko, da so napravili komaj gazi. Dimniki se s streh skoro niso videli čisto nič, le luknje so se poznale po snegu, kar sta ga odtopila gorkota in dim. Snežinke pa so se usipale še vedno tako na gosto, da neba ni bilo razločiti, a kdor je pogledal po cesti, ki se je vila ven na kmete, zagledal je edino goste kosmiče, ki so gomazeli pred očmi, da se je zdelo, kakor bi bila zakrila gosta tančica razgled v božji svet ter ga odmaknila ljudem. Po hišah je bilo temačno celo dopoldne in otrok je bilo kar strah, sneg pa se je le kopičil in kopičil in ponekod so pričakovali že s strahom, da se udero strehe vsled preobilne teže ter jim razruši revne domove.

Tisti dan zjutraj se je prebudila v predmestju stara ženica in prižgala luč. Čudno se ji je zdelo, da ni toliko časa čisto svetlo, čeprav so odšli že vsi sosedje na delo. Spravila se je iz postelje ter sedla k ognjišču, ki je stalo v kotu v sobici, in podprla je glavo s koščenimi rokami. Lasje so ji bili beli ko sneg in bila je že napol plešasta. Lice ji je bilo uvelo, a oči, one velike oči, ki so se svetile pred leti polne ljubezni, v katerih so se poznale pozneje moreče skrbi, ko je gospodinjala možu, so bile ravno tako velike ko v prejšnjih časih, ali bile so zatekle in rdečkaste, kakor da so vnete; obraz ji je bil poln gub in upadel, kakor bi se bil skrčil, nalik cvetju, če pade nanj slana.

Odprla so se vrata in vstopila je ženska srednje starosti.

»Katra, ali bo popoldne mogoče iti k Sv. Martinu?« jo je vprašala starica.

»Nič ne bo, nič, mati, saj vidite, da je sneg na debelo zapadel, — ne boste mogli iti na pokopališče danes, nel«

»Sneg je zapadel?« je dejala starica. »Tako? — Mogoče pa ni tako hudo, mogoče pojdem vse eno.«

In zamislila se je; postalo ji je hudo in nikakor ni mogla verjeti, da bi ne mogla od doma. Vedela je sicer, kakšna so pota in da ji je bilo še po leti težko priti daleč onostran mesta, kjer je bilo pokopališče sv. Martina skrito pod hribom. Bila je vdova, stara vdova, ki je živela tu doli v predmestju prav beraško. Imela je sina po možu, in dasi je ležal Janezov oče že v grobu, ko je dečko komaj shodil, ga je vendar vzredila z zaslužkom svojih rok. Dolga leta so bila, ko je skakal Janezek okoli hiše, pa slednjič je le odrastel in hodil je delat v skladišče na kolodvoru kakor oče; v začetku je bil navaden težak in je skladal zaboje na vozove, sčasoma pa so ga sprejeli v redno službo in bil je nastavljen za paznika. Tisti dnevi so bili zanj velik praznik in pričakovala jih je s hrepenenjem. Janez je hodil domov v modri obleki in čepico je imel na glavi, nekoliko postrani, tako, da je vidno kazal ponos. Ustavila je potem vsako znanko in komaj je čakala, da ji pove, da je postal njen sin železniški paznik. Ravno v tejle sobici v predmestju sta prebivala in ničesar ji ni bilo treba delati, le skrbela je za sina. Včasih pa, takole popoldne ji kar ni dalo strpeti doma; na skrivnem je šla za hišami tja proti progi, da bi je za gotovo ne videl nihče, in tam je gledala sina, ki je koračil ob vozovih semintja, seveda tako, da je ni videl; vsa je bila iz sebe, da bi bila kar vzkliknila na glas, a če bi bil kdo stopil k njej, pokazala bi mu ga bila in ne bila bi ga pustila proč: moral bi ga bil gledati ž njo vred.

Bilo pa je pred nekaj leti, ko je Janez začel naenkrat pokašljevati in lica, ki so mu bila prej rdeča in sveža, so mu bledela; vsak dan so bila bledejša, ko je zjutraj vstal ter šel na progo. Obraz mu ni bil nič več okrogel, kosti so silile na dan, pa oči so mu postajale vodene. Če je zavil za ogлом, je kašljal ter se napenjal, pa nič več ni hodil tako pokoncu in moško kakor včasih. Zvečer je prihajal domov, a držal se je kar v dve gubi, noge je komaj prestavljal in dihal je težko. Materi je to trgalo srce, vsa se je tresla in prečula je cele noči ter poslušala, ali spi; vprašati si ga niti upala ni, je li mu slabo, ker je vedela, da mu postane še hujše, če mu omeni bolezen.

V pozni spomladi, ko je zacvetla rž tam na polju, je Janeza vzela jetika. Ona dva dni, ko je ležal sin na odru, je pravzaprav tudi sama nehala živeti; vedela ni, kaj se godi okoli nje. Noč se je naredila okoli nje, temna in mrzla. Govoriti ni mogla in tudi jokala ni, še solze ni potočila, ko je ležal na odru Janez.

Tedaj, ko so krsto že bili zagrebli, se je šele zavedela. Utrgal se ji je vzdih iz globočine prsi ter ji napolnil z grenkobo vso dušo. V srcu je čutila stotine ostrih mečev zasajenih. Bila je to povest o stari, ljubeči materi, ki je imela sina in ki ga je izgubila, povest, ki se je vršila na tihem in neopaženo že toliko in tolikokrat in ki so jo pripovedovali že tisoč in tisočkrat, katere pa še ni nihče popisal dovolj dobro in resnično, ker je ni mogoče.

Od takrat je živela težko in zato je vzela kakšno žensko k sebi, da je izhajala za silo. Včasih je tudi šivala za ljudi, kolikor je pač mogla, toda napenjati je morala oči na vso moč. Hodila je slednji dan gori k Sv. Martinu, da je videla vsaj gomilo sinovo, in ni zamudila dneva vse leto.

Danes pa je zapadel sneg in nikamor ne bo mogla. Ali je moralo ravno danes zamesti pota? Bog pomagaj, vsaj to naj bi ji bilo dopuščeno, ko že drugega nima na svetu! Starica je mislila in mislila ter se včasih prijela za glavo, potem pa se je podrsala od ognjišča k oknu. Zrla je skrbno tja ven: morda bi vse eno lahko šla — kaj, če je zameteno, saj po mestu je itak odmetano in iz mesta proti Sv. Martinu bo morda tudi. Čemu ne bi šla, ko je hodila tudi že v dežju, pa je tudi prišla in obiskala je Janeza ravno tako — nič hudega se ji ne zgodi!

Opoldne, ko je odšla po kosilu Katra nekam na delo, se je zavila v veliko ruto, ki je bila že vsa ob barvo, ter je počasi odhrecala po veži.

Dolgo je hodila do mitnice, ki je stala tik pred mestom. Čuvaj je stopal gori in doli s kosmato kapo na glavi, ki jo je imel potegnjeno čez ušesa. Nad kolibo je visel na okrogli deski drastično naslikan cesarski orel, ki je bil napol zasnežen. Sneg je ponehal, zato pa je začela pihati burja tam od severovzhoda. Prešla je več ulic in zavila je proti zahodu. Noge so se ji tresle in bilo ji je, kakor da je pijana, in najrajša bi bila kam sedla; toda nekaj jo je gnalo naprej, kar naprej: kmalu bo že kolodvor in odtod ni več daleč na pokopališče. Napravila se je bila na pot in zakaj ne bi šla do konca? Mora iti! Tam na strani se že čuje premikanje voz po progi, glej, in komaj sto korakov je še do kolodvora. Veliko poslopje, s kupolo na sredi, stoji začrnelo in okajeno in ljudje hodijo ven in noter ter se pehajo z rokami v stran; vmes se čuje vpitje izprevodnikov in strežajev iz hotelov. Tod ob progi je tolikokrat stala ter čakala sina, ko mu je prinesla kosila v jerbaščku!

Komaj je že stopala in vendar je šla naprej. V oči jo je rezala ostra burja in skelele so jo, da ji je postajalo vroče po vsem obrazu.

Blizu kolodvora, je držala preko proge široka cesta, ki je peljala naravnost pod hrib, pod katerim je bilo mestno pokopališče. Ob lepih dneh se je videlo odtod naravnost pred pokopališka vrata, nad katerimi je stal velik bronast angel s trobento v roki, vabeč k vstajenju mrtvece. Starica je postala, predno je šla preko proge, ter počakala, če ne prisopiha kak vlak. V glavi ji je bilo težko, kakor bi ji bil vlil svinca kdo vanjo, roke pa so ji bile čisto otrple, tako da je komaj tiščala ruto ž njimi k sebi.

Tedaj jo prime nekdo za ramo ter jo vpraša: »Mati, ali greste k Sv. Martinu?« Bila je znanka, s katero sta bili doma iz iste fare. »Danes je zaprto, veste, ves dan — bila sem tam.«

»Zaprto?« je rekla preplašeno ter se stresla.

»Kar domov pojdiva, mati; veste, ni nič.«

Starica je prikimala z glavo; razumela jo je. Zaprto je pokopališče in ne bo mogla obiskati sina; niti h grobu ne bo več mogla. Morda ga ne bo videla nikoli več, saj skoraj pride tudi ponjo smrt z bridko koso in potem bo vsega konec. Pogledala je po cesti, toda doli po hribu je nosila burja sneg in bilo je videti kakor bel oblak; nič se ni razločilo. Janez pa spi tam gori, Janez! Starka se je naslonila na pregrajo, ki je bila spuščena, v očeh so se ji pokazale solze in zmrzovale so ji sproti po obrazu.

Nekaj čudnega jo je obšlo. Stroj je zaropotal mimo in dim se je vlekel ob strani prav na gosto. Glej, glej! Tamkaj med relsami se bliža nekdo. Čepico ima postrani in pokoncu gre in moško. Dim izginja pred njim v nič. Vlak se mu je umaknil v stran ter počakal, da gre on mimo; ali on gre počasi, komaj da se prestopa, skoro kakor da stoji. Drevesa ob progi mole gole veje tako spoštljivo proti nebu, kakor da bi ga pozdravljala. Čepprav je mraz, ima jopič odprt in čepico postrani. Janez je, Janez! V roki pa nese rdečo zastavico, ki plapola v vetru, ki ga je vzdignil vlak. Kako plapola zastavica, vsa rdeča, pa čimdalje večja postaja in že se vleče kar za njim, pa ga je že ovila vsega.

Starica bi se bila zgrudila, ali v tistem hipu jo je prijela ona znanka pod pazduho. Nekaj ljudi se je ustavilo, pa so se kmalu razšli, češ, stara babnica! Znanka jo je peljala proti domu ter jo ves čas nadlegovala z vprašanji. Starica je molčala na vse, topo je zrla predse in omahovala semintja. Vedela ni za gotovo, je li res

videla sina, ali se ji je samo dozdevalo, vendar pa ji je bilo mehko pri srcu in ves njen žalostni obraz je sijal nekakšne radosti.

Bila je potem doma. Boleli so jo vsi udje, da jih je komaj čutila, in zdelo se ji je, kakor bi se ji včasih zapodila po žilah ledena mrzlota, ki jo je vso pretresala. V glavi ji je kar šumelo. Menila se pa ni veliko za to; čutila se je tako osamljeno kakor še nikoli. Nihče se ni zmenil zanjo, kajti Katra je odšla zjutraj na delo in vrnila se je šele zvečer, le kak otrok je priletel k njej in jo zrl zvedavo, ona pa ga je gladila po kuštravi glavici. Odrekla se je že, da pojde to zimo še kdaj obiskat gomilo sinovo, češ, saj molim tudi doma lahko za pokoj njegov in izdalo bo ravno toliko. Navdajala je ni le žalost, tista neizmerna žalost, ki jo more občutiti le zapuščena mati, nego tudi želja, da bi zasnula na veke.

Tiste dni, popoldne navadno, pa ji je postajalo slabo; vršalo ji je po možganih in bolečine je čutila sredi njih. Videla ni skoro nič in bilo ji je, kakor da ima očesne jamice prazne. Tuintam jo je zbodlo, kakor bi ji bil zabodel kdo iglo v oko, pa hkratu jo je uščipnilo tudi v možganih. In čeprav jo je popustilo, se ji je vendar zdelo, da vidi vsako uro manj, da se ji vedno manj svita pred očmi. Krevsala je k oknu, kjer je bilo bolj svetlo, in tedaj se ji je nekoliko posvetilo in zableščalo, kakor bi bil švignil blisk mimo nje, potem pa se ji je zdelo, da vidi vse v sami rdečkasti luči. Ta luč pa se je polagoma zopet izpreminjala v temo, ki je bila čisto črna, in šele čez dokaj časa je zopet razločevala stvari okoli sebe. Mučno ji je bilo in rada bi bila koga vprašala, če bi se dalo pomagati, ali ni si upala; pa bi ji tudi nihče ne bil hotel pomagati in na svetu je itak ni veselilo nič več.

Toda ob taki priliki jo je prevzel strah, če bi se tema ne hotela nič več ne razvleči izpred oči. Kaj, če bi vedno ostalo tako! Ta misel ji je hipoma šinila v glavo. Prenehala je šepetati molitve in tudi Janez, katerega je imela vedno pred očmi, ji je izginil za hip iz spomina. Prav tako ji je bilo kakor nekaj časa, predno ji je umrl mož; zdelo se ji je, da se bliža nekaj, nekaj hudega. V duši ji je ležala slutnja kakor greh. Hotela se je iznebiti takih misli, ker so se ji zdele izkušnje, ki jo odvrtaajo od molitve.

Nekega dne se je domislila, da jo je včasih ravno tako zbadalo in grizlo po očeh. Bilo je pred leti, tedaj, ko je Janezek ravno blebetal prve besede. Delala je po moževi smrti po cele dni zunaj, po noči pa je sedevala ob lojeni sveči in šivala belo perilo zato, da je mogla preživiti Janezka. Spala ni skoro nič, dostikrat je oma-

gala popoldne ter zadremala za nekaj časa. In takrat, ko je toliko noči prečula o boleznih sinovi, so jo zopet začele boleti oči prav močno, pa si jih je umivala z mrzlo vodo, da bi si jih ozdravila. Boljše je bilo, toda zdravih oči ni imela več; a videla je še.

Tako je premišljevala starica. Potolažila se je nekoliko, ko se je spomnila sina. Pa bo mogla videti še kdaj tiste šmarnice in naglje, ki mu jih je nasadila na grobu, da so mu cvetli in dišali, da mu ni bilo dolgčas samemu? Saj bo boljše!

O, pomagala ji bo Mati božja, kraljica nebeška in mati samega Odrešenika! Kolikorkrat se ji je priporočila in ji razkrila težave, vselej jo je uslišala čudodelna Mati božja tam v mestu, v stranskem oltarju, kjer je skoro tema in pred katero gori toliko svetilnic in ki ima tron ves okovan z dragimi kamni, na glavi pa zlato krono. Koliko tisoč kristjanom je že pomagala in njej bo gotovo tudi! Zaupati mora v njeno pomoč, pa jo usliši, ker je neskončno usmiljena.

Sladek up je obšel ubogo, staro mater. Samo v cerkev pojde, in ko se vrne, ne bo je več tako ostro bodlo v očeh, videla bo, kakor je včasih, ko je pestovala Janezka, prav tako.

Jutri pojde. O — pa še Janezov god bo! In skoro bi bila pozabila, skoro, da bi ne bila zanj celo pri sveti maši. Marija sama jo je spomnila na to, glej!

In šla je od doma drugo jutro vsa slabotna, toda zeblo je ni, ker so jo obladovala blažena čustva; upanja in veselja je bila polna. Ozirala se ni ne na desno, ne na levo, tako z iskrenim srcem je šla v cerkev. Pred vrati, kjer so hodili verniki ven in noter, bi jo bili skoro podrli, da ji ni pomagala deklica, ki je rila pred njo. Drsula je pred oltar za prižnico, ki je bila neznansko razsežna in vsa polna kipov in stuktur. Zgrudila se je v klop in vesel nasmeh ji je prešinil ves obraz. Tako nekako ji je bilo, ko je romala še s svojo materjo na božjo pot na kakšno visoko goro, ko je dospela na vrh. Bila je obrnjena proti oltarju ter je venomer kimala z glavo. Ko je mašnik pristopil, ga skoro ni videla, le toliko je razločila, da se je pričela maša. Kadar je strežnik pozvončkal, vselej se je udarjala s koščeno ročico po prsih in molila je za sina in sebi za zdravje, ki ga ji bo podelila bogorodica v oltarju. Pri povzdigovanju pa je naslonila trudno glavo na klop in ni privzdignila obraza; zdelo se ji je, kakor pripoveduje ljudska povest, da pridejo takrat duše vseh tistih, za katere moli kdo pri maši, v cerkev, da se klanjajo Zveličarju. Gorko ji je postalo pri srcu in vsa je bila zadivljena. Sedaj,

pri povzdigovanju pridejo tudi angelci iz nebes in se vesele. Zdelo se ji je, da obdajejo ves oltar krilatci, majhni kakor otročički, smejočih se ličec in zlatih las, prav kakor je bil Janez tiste dni po smrti očetovi. Vsi imajo perotnice in zibljejo se okoli oltarja in čudodelne podobe. Molila je očenaš še njim v čast pa jih prosila, naj bi bili prijazni njenemu sinu v nebesih, in kar iztegnila je roke same radosti in slišala ni ničesar več.

Takrat ji je padel molek iz rok in šele, ko je minila maša, ga je pogrešila. Ljudje so odšli že večinoma iz cerkve. Začela je iskati molek. Strmela je predse, ali videla ni ničesar. Vse ji je zopet vršalo po možganih. Bil je molek, ki ga je držal Janez v roki ob zadnji uri. In kolikokrat je bil blagoslovljen! Čudno! Saj ni prosila le zase in za svoje zdravje, saj je molila za Janeza tudi, tako pobožno, pa se ji je izgubil molek! Ihta jo je popadla: priporočila bi se sv. Antonu, ki je priprošnjik, če kdo kaj izgubi — toda ni ji dalo. Samo strmo je gledala predse pod klop, a v očeh so se ji delale kar pege, skloniti se pa ni upala. Hipoma se je spomnila zopet sina in potolažila se je: molila je zanj in naj izgubi, kar ima, kaj ji to! Angelcem ga je priporočila in morda so mu ti nesli molek tja v raj, da bo imel kaj od matere. — Naj ima Janez, saj bi dala zanj tudi življenje, če bi bilo treba.

Izplazila se je iz cerkve, oprijemaje se stene. Skozi vrata je našla le po naključju, ker je ravno takrat stopil iz cerkve star gospod in ji vrata podržal odprta. Tavalala je kar naprej, le to je vedela, da treba odtod. Nekaj grenkega in sladkega jo je prevzemalo obenem, mislila pa je le na sina in vesela je bila, da je bila zanj pri maši. Šla je po ulicah naprej. Vse je šumelo in vriščalo in vpilo. Šele, ko je zavpil nekdo nad njo, naj pazi, ter se zadel obnjo, se je zavedela. Postala je in privzdignila staro glavo in se obrnila za dotičnikom. Pa ni mogla nikogar uzreti, samo zdelo se ji je, da se nekaj premika okoli nje. Takrat jo je zaskrbelo in sesedla bi se bila, da se ni naslonila na neka vežna vrata. Res, šla je v cerkev, da bi si izprosila pri kraljici rožnivenški zdravja, in podeli ji gotovo, da bo zopet videla. Zopet ji bo dala mati božja zdrave oči. — Pa, kako, da ne vidi še nič bolje nego prej? Nekako mede se ji vse, nekako tako, kakor bi se prebudila, pa bi ne mogla izpregledati. Skoro ne sveti se ji že nič več pred očmi, le nekaj še gomazi pred njo. O, pa ji bo pomagala Mati božja s tisto svetlo, zlato kronico na glavi! Imela je tudi sama sina, samega Odrešenika, in stala je pod križem in videla ga je, ko je na njem umrl; zato ve, kako

je hudo zapuščeni materi, in zato se je bo usmilila. Domov pride in videla bo vse kakor včasih; videla bo.

Dolgo je hodila, da je pricapljala tja doli v predmestje. Cesta je bila vsa zamrzla, vrtovi so bili zapadeni s snegom in gosta, bela megla je ležala povsod. Solnce se je kazalo v njej krvavordeče ter narejalo silno žalosten vtisk in zamrzle luže so se motno svetlikale. Bila je že preko mitnice. Hitela je, kar je mogla, in napenjala je oči, pa se ji je zdelo, da že skoro niti ne gomazi več pred njo.

Med tem je zazvonilo poldne. Delavci so udrli iz tovarn in cesta se je napolnila; zavladao je po njej življenje, vse se je gibalo.

Starici pa se je takrat zazdelo silno dobro. Zvonjenje se ji je zdelo tako veličastno; zdelo se ji je, kakor da Mati božja govori v njem in jo tolaži. Postalo ji je toplo; v možganih je začutila gorkoto, ki jo je vso prevzela, pa bilo ji je, kakor da se ji tla izpodmičejo izpod nog in da plava v zraku. Malo je omahnila in ležala je na tleh.

Delavci in delavke so se hipoma nabrali okoli nje. Poznali so jo. Spravili so jo domov, sosede so se zbrale pri njej — Katre ni bilo doma — in šele popoldne so se poizgubile ter jo pustile samo.

Bilo je vse tiho. Vsa sobica je bila svetla in nekam praznična, kajti sneg, ki je ležal po strehah sosednjih hiš, se je bleščal skozi okno in stene, ki so bile sicer nekoliko posivele, so se svetile v čisti belini. Starka je ležala na postelji kakor mrtva, vsa bleda in prepadla, komaj da je dihala; zmučena njena glava je počivala na blazini in po čelu se je poznalo nekaj kapljic krvi vsled padca; srebrnobeli redki lasje so ji obdajali tisto čelo, na katerem je bilo začrtano nešteto bolečin, kakor glorijska. Bila je v nezavesti. Pod večer je prišla Katra domov; vedela je že vse. Pustila jo je v miru, samo lučko je prižgala in jo postavila na stol poleg postelje.

Storila se je noč, temna zimska noč, starko pa so objele lepe sanje. Stala je na vrtu pod cvetočo jablano, ki je razpenjala nad njo veje, tako jablano, kakršno je videla le včasih v mladosti tam na vasi. In Janeza je zopet videla. Bil je že čisto odrastel, velik in kar naenkrat se ji je prikazal: poslala ga je sama Mati božja iz nebes. Tako prijazno se je držal in smehljal se je, v roki pa je imel na bleščečem se krožniku dvoje očes, kakor jih ima sveta Lucija v oltarju. Bil je v modri obleki, pa zdelo se ji je, da prihaja neka svetloba od njega. Ali vse eno ga je poznala in kar za roko ga je prijela. Janez pa je pokazal na srebrni krožnik, in ko je pogledala tja, ni čutila nobene bolečine več v očeh. Janez se je sklonil in jo

poljubil na čelo, takrat pa je potegnil veter in jablana je zašumljala in rdeče cvetje se je usulo raz veje, a Janez je izginil. Od nekod pa je zaslišala zvonjenje, tako lepo kakor o Veliki noči, ko zvoni k vstajenju.

Pozno se je prebudila drugi dan. Čudno ji je bilo, nič ni vedela, kje je, samo Janeza se je spominjala in pa da je govorila z njim. Katra je bila že odšla. Vzravkala se je na postelji in tipala je okoli sebe. Počasi se je malo začela spominjati. Zdelo se ji je, da je že silno dolgo, kar je spala. Kaj je še vedno noč, še vedno? Poklicala je Katro. Če je noč, mora Katra biti doma in oglasiti se ji mora. In še enkrat je poklicala, še glasneje. Nič! Noč ne more biti, Katre ni doma. Ali je potem dan? . .

In vstala ji je črna slutnja v duši. Zdelo se ji je, da je prišlo tisto, česar se je tako bala, na kar se niti spomniti ni upala. Vedno strašnejši in resničnejši se ji je dozdeval oni strah. Dan je! A okoli nje je noč, temna, temnejša nego kdaj poprej! Tipati je začela zopet okoli sebe preplašena, potem pa je dvignila roke proti nebu . . .

Bila je slepa. —

M e n i h.

Sameva v vrtu samostanskem lipa,
sloni pod lipo star menih,
v naročje mu dišeče cvetje vsipa
pomladnje sape mehki dih.

»Obstati ni mi bilo v celi tesni
med stenami tam štirimi;
prišel sem ven, roko poljubit Vesni,
— kako srce se širi mi!

Zaman, zaman . . . Dišeče cvetje,
ki zdaj se name vsulo je,
to cvetje mojih mladih let je,
ki brez sadu minulo je.«

Narjan Pretko.

